

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobkyně: **DIGI CZ s.r.o.**
sídlem Na Florenci 2116/15, Nové Město, Praha 1
zastoupena advokátem Mgr. Tomášem Matějovským
sídlem Na Poříčí 1079/3, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo kultury**
sídlem Maltézské náměstí 1, Praha 1

za účasti osob zúčastněných na řízení:

I. DILIA, divadelní, literární audiovizuální agentura, z.s.
sídlem Krátkého 143/1, Praha 9
zastoupena advokátem JUDr. Františkem Vyskočilem, Ph.D.
sídlem Voršílská 130/10, Praha 1

**II. INTERGRAM, nezávislá společnost výkonných umělců a výrobců
zvukových a zvukově-obrazových záznamů, z.s.**
sídlem Klimentská 1207, Praha 1
zastoupena advokátem JUDr. Rudolfem Leškou
sídlem Apolinářská 445/6, Praha 2

III. Ochranná asociace zvukařů – autorů, z.s.
sídlem Národní 973/41, Praha 1

IV. OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z.s.
sídlem Čs. armády 20, Praha 6

v řízení o žalobě o ochraně před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o :

- I. Žaloba s e o d m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

- III. Osoby zúčastněné na řízení n e m a j í právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobkyni s e v r a c í zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení k rukám Mgr. Tomáše Matějovského, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

- 1 Žalobkyně se žalobou došla soudu dne 6. 6. 2019 domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, kterého se dle jejího tvrzení dopustil při výkonu jemu svěřených pravomocí v oblasti kolektivní správy podle ust. § 95 a následujících zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „autorský zákon“), a to tím, že interpretuje právní předpisy a postupuje v rozporu s postupem pro udělování oprávnění k výkonu kolektivní správy, čímž opravňuje kolektivní správce požadovat po žalobkyni odměny za užití předmětů ochrany ve výši, která neodpovídá rozsahu jejich oprávnění. Tvrдила, že jako poskytovatel služby spočívající ve zprostředkování obsahu televizního vysílání prostřednictvím dvou technologických platforem (satelitní televize a televize přes internet) je uživatelem předmětů ochrany dle autorského zákona, neboť obsah televizního vysílání je tvořen audiovizuálním obsahem, přičemž služby poskytované žalobkyní resp. obě jí provozované technologické platformy spadají pod ust. § 22 odst. 1 autorského zákona. Pro jednání s kolektivními správci a hájení svých zájmů při sjednávání licenčních smluv či sazebníků kolektivních správců je žalobkyně zastoupena spolkem Česká asociace satelitních operátorů z.s., IČO 052 73 323, jehož je členem. Uvedla, že žalovaný v této věci nevydal rozhodnutí, proti kterému by se žalobkyně mohla bránit, a nezbývá jí proto, než podat tuto zásahovou žalobu.
- 2 Poukazovala na to, že do účinnosti zákona č. 102/2017 Sb. (tj. 20. 4. 2017), kterým byl podstatným způsobem novelizován autorský zákon v oblasti kolektivní správy práv autorských nebo souvisejících, byla povinná kolektivní správa omezena pouze na právo dle ust. § 22 odst. 2 autorského zákona, tedy na kabelový přenos rozhlasového nebo televizního vysílání, uvedená novela však s účelem zakotvení tzv. technologické neutrality práva na přenos televizního nebo rozhlasového vysílání zavedla v ust. § 97d odst. 1 písm. c) autorského zákona povinnou kolektivní správu na práva podle ust. § 22 odst. 1 a 2 autorského zákona, tedy na přenos televizního nebo rozhlasového vysílání obecně bez ohledu na použitou technologii; do té doby nebyla práva podle ust. § 22 odst. 1 autorského zákona povinně kolektivně spravovanými právy, nebylo tedy možné žádnému správci udělit oprávnění k výkonu povinné kolektivní správy těchto práv, ale pouze k výkonu dobrovolné kolektivní správy.
- 3 Uvedla, že kolektivní správu je možné vykonávat pouze na základě oprávnění uděleného žalovaným, a to v návaznosti na písemnou žádost, dané řízení nelze zahájit z moci úřední. Citovala přechodné ustanovení čl. II. odst. 6 zákona č. 102/2017 Sb. (dále jen „novela“), v jehož důsledku vyvstala otázka platnosti a rozsahu dosavadních oprávnění kolektivních správců, která jim byla udělena podle předchozí právní úpravy. Vytýkala žalovanému, že

na dotazy kolektivních správců k rozsahu jejich existujících oprávnění zaujal stanovisko, dle kterého shora uvedeným přechodným ustanovením novely došlo ze zákona k rozšíření existujících oprávnění kolektivních správců, která byla udělena před účinností novely, tedy, pokud byli kolektivní správci dle dřívější právní úpravy oprávněni k dobrovolné kolektivní správě práv podle ust. § 22 odst. 1 autorského zákona, jsou dle tohoto výkladu žalovaného po novele oprávněni též k povinné kolektivní správě těchto práv, aniž by bylo třeba jejich oprávnění dále rozšiřovat ve správním řízení. Poukazovala na to, že žalovaný o žádostech kolektivních správců o udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy v rozsahu po účinnosti novely o těchto žádostech nerozhodl, ale pouze neformálně kolektivním správcům sdělil, že rozšíření oprávnění není potřebné.

- 4 Žalobkyně s tímto výkladem přechodného ustanovení zastávaného žalovaným nesouhlasí, stejně tak s ním dle jejího tvrzení nesouhlasí spolek Česká asociace satelitních operátorů z.s., jehož je žalobkyně členem; má za to, že dané ustanovení žádným způsobem nezasahuje do existujících oprávnění k výkonu kolektivní správy, pokud byl kolektivní správce držitelem oprávnění k výkonu povinné kolektivní správy práv podle ust. § 22 odst. 2 autorského zákona nebo dobrovolné kolektivní správy práv podle ust. § 22 odst. 1 autorského zákona, musí své stávající oprávnění rozšířit (nebo získat nové), pokud chce vykonávat povinnou kolektivní správu práv podle ust. § 22 odst. 1 autorského zákona.
- 5 Nezákonný zásah žalovaného spatřuje žalobkyně v první řadě v nesprávné interpretaci právních předpisů, která je blíže specifikována shora, touto interpretací žalovaný fakticky rozšiřuje dosavadní oprávnění kolektivních správců k výkonu kolektivní správy; nadto žalovaný dle názoru žalobkyně není vůbec oprávněn interpretovat právní předpisy. V důsledku této nesprávné interpretace kolektivní správci uplatňují vůči žalobkyni jednotné sazby odměn stanovené v sazebnících, které obecně odkazují na ust. § 22 autorského zákona, bez ohledu na jeho odstavec 1 či 2, žádný z kolektivních správců přitom nemá dostatečné oprávnění k výkonu povinné kolektivní správy podle ust. § 22 odst. 1 autorského zákona a nemůže zastupovat všechny nositele práv na základě zákona, ale pouze vybrané nositele práv na základě smlouvy. Vzhledem k tomu kolektivní správci na základě přesvědčení o svém dostatečném oprávnění k výkonu kolektivní správy požadují po žalobkyni úhradu nezákonné sazby odměn za přenos televizního nebo rozhlasového vysílání, čímž dochází k zásahu do jejího práva vlastnit majetek, neboť výše této sazby odměny odpovídá výrazně většímu množství nositelů práv (všem existujícím), než pro jaké jsou kolektivní správci oprávněni (na základě smlouvy).
- 6 Žalovaný s žalobou nesouhlasil, navrhl, aby byla odmítnuta z důvodu její předčasnosti ve smyslu ust. § 68 písm. a) s.ř.s., neboť žalobkyně dosud nevyčerpala řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem. Uvedl, že v dané věci probíhá řízení o rozkladu České asociace satelitních operátorů, z.s., podaném dne 25. 4. 2019 proti rozhodnutí žalovaného č.j. MK 26417/2019 OAP, sp. zn. MK-S 10645/2018 OAP, ze dne 5. 4. 2019, tento subjekt je sice formálně odlišný od žalobkyně, avšak oba subjekty jednají naprosto koordinovaně a ve shodě, žalobkyně je členem dané asociace. Argumentace uplatněná v žalobě je do značné míry shodná s argumentací uplatněnou v rozkladu a klíčová námitka, která je předmětem dané žaloby, tedy nedostatečné oprávnění kolektivního správce, bude předmětem přezkumu v rámci řízení o rozkladu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

proti shora uvedenému rozhodnutí. Namítal, že bez provedení interpretace předmětného přechodného ustanovení novely by reálně nemohl vykonávat své pravomoci svěřené mu autorským a kompetenčním zákonem. Uvedl, že sledovaným legislativním cílem tohoto přechodného ustanovení bylo stanovit kontinuitu stávajících oprávnění kolektivních správců bez nutnosti vést řízení o jejich rozšíření nebo doplnění, které by bylo pouze formální; pokud měl kolektivní správce ke dni nabytí účinnosti novely, tj. k 20. 4. 2017, platné oprávnění k výkonu kolektivní správy určitého práva (bez ohledu na režim této správy tj. zda se jednalo o správu dobrovolnou či povinnou), pak je k výkonu kolektivní správy tohoto práva oprávněn i podle nové právní úpravy účinné od 20. 4. 2017. Pokud jde o argumentaci žalobkyně týkající se negativních majetkoprávních důsledků, uvedl, že s ohledem na povinnou kolektivní správu práv podle ust. § 22 autorského zákona zavedenou zmíněnou novelou jsou náklady žalobkyně na úhradu licenčních odměn a s tím spojenou administrativu naopak podstatně nižší, než kdyby kolektivní správci práv nemohli bez dalšího od nabytí účinnosti novely uzavírat licenční smlouvy s uživateli za všechny nositele práv ze zákona.

- 7 Soud se nejprve zabýval tím, zda lze žalobu věcně projednat, a dospěl k závěru, že tomu tak není, protože nejsou splněny zákonem stanovené podmínky pro řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu a tento nedostatek je neodstranitelný.
- 8 Podle ust. § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
- 9 „Zásah“ ve smyslu ust. § 82 s.ř.s. je v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu vymezen několika podmínkami, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2017, č.j. 1 Afs 4/2017-40, publ. pod č. 3564/2017 Sb. NSS: *„Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li – a to kumulativně, tedy zároveň – splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (zásahem správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž ‚zásah‘ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí brozit opakování ‚zásahu‘“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, čj. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).
- 10 Podle ust. § 85 s.ř.s. je žaloba podaná dle ust. § 82 s.ř.s. nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

- 11 V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2017, č.j. 5 Afs 157/2017-44, je uvedeno: „Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004 - 42, publ. pod č. 720/2005 Sb. NSS, konstatoval, že institut žaloby proti nezákonnému zásahu (§ 82 s. ř. s.) „nemůže být vykládán jako jakási náhražka žaloby proti rozhodnutí správního orgánu a není proto ani v procesní dispozici účastníka řízení volit, kterou z těchto žalob bude pro sebe považovat za výhodnější a které řízení tedy bude iniciovat. Určujícím kritériem pro podání této žaloby totiž není jakási procesní taktika žalobce, nýbrž povaha napadeného úkonu. Přitom platí, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu má před žalobou proti nezákonnému zásahu přednost v tom smyslu, že lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky, je tak účastník řízení povinen učinit a teprve po vyčerpání těchto prostředků si zároveň otevírá procesní prostor pro případné podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Přímou žalovat nezákonný zásah je proto možno jen tehdy, pakliže ochrana jinými právními prostředky není možná. Vztah obou zmíněných žalobních typů tak lze označit za primát žaloby proti rozhodnutí, kdy sekundární možnost podání úspěšné žaloby proti nezákonnému zásahu nastupuje teprve tehdy, pokud žaloba proti rozhodnutí nepřipadá v úvahu, a to ani po „zprocesnění“ zásahu jinými právními prostředky ve smyslu ustanovení § 85 s. ř. s.“ Nejvyšší správní soud rovněž konstatoval, že „nelze souhlasit s tvrzením stěžovatele, že zásahová žaloba a žaloba proti rozhodnutí správního orgánu se vzájemně nevylučují. Skrze zásahovou žalobu se může bránit ten, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (viz § 82 s. ř. s.). Naopak žalobou proti rozhodnutí se může domáhat ochrany ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, který je rozhodnutím. Zásahová žaloba má tedy své místo tam, kde zkrácení na právech vzešlo z úkonu správního orgánu (v podobě nezákonného zásahu, pokynu nebo donucení), který není rozhodnutím, kdežto žaloba proti rozhodnutí má své místo tam, kde zkrácení na právech vzešlo z úkonu správního orgánu, který je rozhodnutím. Pro volbu příslušného žalobního typu je určující povaha úkonu, jímž došlo k tvrzenému zásahu do práv. Tento úkon nemůže současně splňovat to, že je rozhodnutím, a to, že rozhodnutím není, z čehož vyplývá nesprávnost stěžovatelova tvrzení, že zásahová žaloba a žaloba proti rozhodnutí správního orgánu se vzájemně nevylučují“ (rozsudek ze dne 24. listopadu 2016, č. j. 9 Ads 259/2016 - 22).
- 12 Z uvedeného plyne, že má-li subjekt k dispozici prostředek nápravy, jehož výsledkem je rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., musí se v rámci správního soudnictví domáhat ochrany žalobou podanou podle § 65 s. ř. s., nikoliv žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu podle § 82 s. ř. s. Na tom nic nemění ani skutečnost, že ve smyslu § 85 s. ř. s. není žaloba nepřijatelná z důvodu nevyčerpání jiných opravných prostředků, pokud se žalobce domáhá toliko určení, že zásah byl nezákonný. Také v tomto případě je totiž primárním a zásadním ukazatelem povaha napadeného úkonu, tedy zda se vůbec jedná o zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., který není rozhodnutím. Ve vztahu k nyní posuzované věci lze tedy jinými slovy uvést, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je ve světle § 82 a § 85 s. ř. s. nepřijatelná, pokud žalobce napadá postup správního orgánu, proti němuž lze uplatnit prostředky obrany, jejichž procesním vyústěním je vydání rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.“
- 13 K tomu dále též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2019 č.j. 1 Afs 458/2018-45, dle kterého: „Je nepochybné, že ústřední roli v systému žalob podle soudního řádu

správního hraje žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., nečinnostní žaloba a zásahová žaloba hrají roli pomocného (doplňkového) prostředku ochrany tam, kam ochrana podle § 65 a násl. s. ř. s. nedosáhne nebo z povahy věci nepřichází v úvahu. Účastník řízení si tudíž nemůže libovolně zvolit, jaký žalobní typ by byl pro něj výhodnější a jaký nakonec využije (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 21. 11. 2017, čj. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb., nebo rozsudek NSS ze dne 4. 8. 2005, čj. 2 Aps 3/2004-42, č. 720/2005 Sb. NSS).“

- 14 Z rozkladu ze dne 25. 4. 2019 podaného Českou asociací satelitních operátorů z.s. (dále jen „ČASO“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2019 č.j. MK 26417/2019 OAP, sp. zn. MK-S 10645/2018 OAP, soud zjistil, že dané řízení bylo vedeno s žadatelem INTERGRAM, nezávislá společnost výkonných umělců a výrobců zvukových a zvukově-obrazových záznamů, z.s. (dále jen „INTERGRAM“), a to ve věci vydání souhlasu se zvýšením některých sazeb odměn za užití uměleckých výkonů, zvukových a zvukově-obrazových záznamů pro rok 2019 nad míru inflace podle ust. § 98f odst. 2 autorského zákona, žalovaný ve výrocích I. a II. vydal předchozí souhlas se zvýšením specifikovaných sazeb odměn, ve výroku III. předchozí souhlas nevydal a ve výroku IV. řízení částečně zastavil, ČASO podala rozklad do výroku I. Namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a vnitřní rozpornost, že ČASO ani její členové nikdy neakceptovali navrhovanou sazbu odměny za přenos vysílání, brojila proti jejímu zvýšení, v této souvislosti uplatnila v rozkladu řadu námitek, za nejvýznamnější pochybení žalovaného označila postup při posuzování sazby odměny za přenos vysílání. Namítala, že žalovaný se zásadního pochybení dopustil při posouzení obsahu a rozsahu oprávnění kolektivních správců po účinnosti novely, na jednu stranu sice žalovaný uvedl, že tato otázka není předmětem správního řízení, ale zároveň také, že přechodné ustanovení čl. II. odst. 6 novely fakticky rozšiřuje kolektivním správcům jejich dosavadní oprávnění k výkonu kolektivní správy bez nutnosti vydávat jim po novele nové oprávnění, a to ani tehdy, pokud měli kolektivní správci oprávnění k výkonu dobrovolné kolektivní správy a nyní mají vykonávat povinnou kolektivní správu. Argumentovala tím, že udělit oprávnění kolektivním správcům bylo a je možné pouze na jejich žádost, řízení nelze zahájit z moci úřední, novela žádným způsobem nezasáhla do existujících oprávnění k výkonu kolektivní správy, z toho vyplývá, že žadatel (INTERGRAM) není oprávněn k výkonu povinné kolektivní správy práv podle ust. § 22 odst. 1 autorského zákona, tedy obecně práv souvisejících s přenosem, a z důvodu absence tohoto oprávnění nemůže zatím zastupovat všechny nositele práv příslušných předmětů ochrany. To má důsledky pro stanovení sazby odměny podle ust. § 98e autorského zákona, neboť při přihlédnutí k počtu nositelů práv je evidentní, že žadatel nemůže stanovit jednotnou sazbu odměny pro právo na užití přenosem vysílání podle ust. § 22 odst. 1 a zároveň odst. 2 autorského zákona, protože pro každý z těchto dvou způsobů užití zastupuje jiný počet nositelů práv. Vytýkala žalovanému, že se dopouští nezákonné interpretace ustanovení čl. II. odst. 6 novely, jedná se o exces, neboť žalovaný není oprávněn interpretovat právní předpisy, obdobného pochybení se žalovaný dopustil již v roce 2001 po nabytí účinnosti autorského zákona při výkladu přechodného ustanovení § 106 odst. 7, jehož znění je obdobné s čl. II. odst. 6 novely, poukázala na nálezy Ústavního soudu IV. ÚS 690/01 ze dne 27. 3. 2003. Měla za to, že žalovaný není oprávněn zahájit řízení z moci úřední a změnit obsah a rozsah oprávnění k výkonu kolektivní správy kolektivním správcům, stejně tak není oprávněn bez zákonného zmocnění neformálně sdělit kolektivním správcům, že není

potřeba změnit či rozšířit jejich dosavadní oprávnění. Uvedla, že členové ČASO jsou postupem žalovaného přímo dotčeni na svých právech, neboť po nich kolektivní správci požadují úhradu autorskoprávních poplatků ve výši, která odpovídá povinné kolektivní správě, ač k takovému postupu kolektivní správci nemají dostatečné oprávnění. S ohledem na shora uvedené tvrdila, že správní rozhodnutí žalovaného je nezákonné, správní řízení vůbec nemělo probíhat a navrhla, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a správní řízení bylo zastaveno.

- 15 Žaloba je založená na argumentaci, že žalovaný svým zásahem, který v podstatě spočívá ve výkladu relevantních právních předpisů, umožnil kolektivním správcům zastupujícím nositele příslušných práv dle autorského zákona požadovat po žalobkyni odměnu za přenos televizního nebo rozhlasového vysílání v nezákonné výši, neboť k vymáhání takové výše odměny nedisponují nezbytným oprávněním. Tvrdila, že popsáním postupem žalovaný přímo zasahuje do právní sféry žalobkyně a že v dané věci nevydal žádné správní rozhodnutí, proti kterému by se žalobkyně mohla přímo bránit, z toho dovozovala splnění podmínky subsidiarity ve smyslu ust. § 85 s.ř.s.
- 16 Ze shora uvedených zjištění je však zřejmé, že tato argumentace žalobkyně není opodstatněná, neboť v dané věci je vedeno správní řízení, ve kterém již žalovaný vydal správní rozhodnutí, proti kterému byl podán opravný prostředek tj. rozklad. Předmětem daného správního řízení je oprávněnost úhrad uvedených v sazebníku společnosti INTERGRAM (která je zároveň jednou z osob zúčastněných na předmětném soudním řízení) za přenos televizního nebo rozhlasového vysílání; účastník správního řízení, kterým je ČASO, v daném správním řízení uplatňuje námitky, které jsou do značné míry totožné s argumentací uplatněnou žalobkyní v daném soudním řízení. Zejména se jedná o klíčovou námitku týkající se nedostatečného oprávnění kolektivních správců k povinné kolektivní správě práv podle ust. § 22 odst. 1 autorského zákona, které bylo dle názoru žalobkyně založeno novelou autorského zákona (tj. zákonem č. 102/2017 Sb.) resp. jeho přechodným ustanovením. Z nedostatku oprávnění kolektivních správců žalobkyně dovozuje, že kolektivní správci po ní nemohou vymáhat odměny za přenos televizního nebo rozhlasového vysílání v takové výši, jakou mají uvedenou v aktuálních sazebnících, stručně řečeno žalobkyně brojí proti výši úhrad po ní požadovaných – tato argumentace je v principu stejná v žalobě a ve shora uvedeném správním řízení.
- 17 Sama žalobkyně ostatně v žalobě uvádí, že interpretace a postup žalovaného způsobily, že v jejich důsledku bylo proti žalobkyni přímo zasahováno ze strany kolektivních správců (tedy nikoli přímo žalovaného). Dále v žalobě uvedla, že zásah žalovaného spočívající v jeho stanovisku v dostatečnosti oprávnění kolektivních správců se projevuje též v rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2019, MK-S 10645/2018 OAP. Z toho se podává, že primárním dopadem do sféry žalobkyně je jednání kolektivních správců zvyšujících příslušné odměny, což je otázka, která je projednávána ve výše uvedeném správním řízení.
- 18 Ze shora uvedeného vyplývá, že v posuzované věci je vedeno správní řízení, kdy po jeho ukončení bude možné (za splnění dalších předpokladů) podat proti konečnému rozhodnutí žalobu podle ust. § 65 s.ř.s., z tohoto důvodu je nepřipustné, aby se žalobkyně v totožné věci bránila zásahovou žalobou. Projednávaná zásahová žaloba pouze obchází pravidlo

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

v ust. § 85 s.ř.s., neboť jak vyplývá ze shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu, primárním prostředkem obrany je žaloba proti rozhodnutí a podání zásahové žaloby je možné pouze tehdy, pokud žaloba proti rozhodnutí nepřípadá v úvahu.

- 19 V rozsudku ze dne 9. 3. 2016 č.j. 1 Ads 254/2015-25 Nejvyšší správní soud ohledně subsidiární povahy zásahové žaloby dovodil, že: *„Lze tedy uzavřít, že ve věci snížení doplatku na bydlení dosud probíhá řízení, na jehož konci bude stěžovateli buď vyhověno, nebo se bude moci tomuto snížení dále bránit žalobou proti rozhodnutí (včetně zachování možnosti vymoci neprávem nevyplácenou částku, o kterou byl doplatek snížen). Z toho důvodu není možné shledat stěžovatelovu žalobu na ochranu před nezákonným zásahem důvodnou, neboť tento žalobní typ je, jak bylo vysvětleno výše, subsidiárním prostředkem ochrany, který nelze použít v situacích, kdy ve věci bude vydáno správní rozhodnutí, proti němuž bude možná obrana prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí.“*
- 20 V této souvislosti není relevantní, že správní řízení je vedeno pouze ve věci sazebníku jednoho z více kolektivních správců, neboť otázka nezbytného oprávnění kolektivního správce bude v tomto řízení posuzována jako otázka předběžná, a to též správním orgánem rozhodujícím o rozkladu, protože v rozkladu samém tato námitka byla obsažena a správní orgán je tak povinen se s ní v rozhodnutí o rozkladu vypořádat (pokud by tak neučinil, může být tato námitka předmětem žaloby proti rozhodnutí o rozkladu.) Zároveň bude posouzení této předběžné otázky mít význam i pro případná další obdobná správní řízení vedená žalovaným s jinými kolektivními správci, neboť podle ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, správní orgán dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
- 21 Na shora uvedený závěr o nepřipustnosti zásahové žaloby nemá vliv ani skutečnost, že ve správním řízení formálně vystupuje jako účastník ČASO a v daném soudním řízení je žalobkyní společnost DIGI CZ s.r.o., tedy jeden z jejích členů. Přímou žalobě totiž žalobkyně uvádí, že je členem spolku ČASO, který žalobkyni zastupuje pro jednání s kolektivními správci a pro hájení jejích zájmů při sjednávání licenčních smluv či sazebníků. Nezákonnost zásahu žalovaného proti žalobkyni žalobkyně zároveň dovozuje z komunikace vedené mezi ČASO a žalovaným a mezi ČASO a Úřadem vlády ČR, a rovněž přímo odkazuje na správní řízení vedené s kolektivním správcem INTERGRAM, v rámci kterého je řešen jeho sazebník a kde dle tvrzení žalobkyně ČASO uplatnila námitku nedostatečného oprávnění – zásah žalovaného tedy žalobkyně spatřuje v jeho vystupování ve správním řízení, kde ovšem formálně sama jako účastník nevystupuje. Ve svém vyjádření z 9. 10. 2019 žalobkyně upřesnila, že smluvně zmocnila ČASO pro jednání s kolektivními správci a odkázala na obecnou úpravu zastoupení dle občanského zákoníku. Vzhledem k tomu, že v rozkladu není jako účastník řízení uvedena žalobkyně, ale pouze ČASO, musí se jednat o zastoupení nepřímé, nicméně i v takovém případě zástupce nejedná na svůj účet, ale prosazuje a hájí zájmy zastoupeného a jedná v jeho prospěch. Z toho vyplývá, že v daném správním řízení ČASO jedná jako zástupce žalobkyně a tedy i příslušný výsledek správního řízení dopadá do právní sféry žalobkyně jako provozovatele vysílání, když z povahy věci do právní sféry zástupce ani dopadat nemůže, neboť tento zástupce sám o sobě není uživatelem předmětů ochrany dle

autorského zákona a tedy ani nositelem povinnosti platit odměny za přenos televizního nebo rozhlasového vysílání. Námitka žalobkyně ohledně rozdílnosti subjektu, který podal rozklad, a osoby žalobkyně tudíž není důvodná.

- 22 Ze shora uvedeného lze shrnout, že žalobkyně má v dané věci k dispozici prostředek nápravy, jímž je rozklad proti rozhodnutí žalovaného č.j. MK 26417/2019 OAP, sp.zn. MK-S 10645/2018 OAP, ze dne 5. 4. 2019. V případě, že by tomuto rozkladu nebylo vyhověno, bylo by rozhodnutí o rozkladu soudně přezkoumatelné v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle ust. § 65 s.ř.s.
- 23 Městský soud v Praze tedy považuje podanou žalobu za nepřípustnou podle ust. § 85 věta před středníkem s.ř.s., neboť žalobkyně má i jiné prostředky ochrany, které jí přiznávají právní předpisy.
- 24 Vzhledem k tomu Městský soud v Praze žalobu odmítl dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s., a to pro nedostatek podmínky řízení spočívající v nepřípustnosti, neboť ochrany nebo nápravy se lze domáhat jinými právními prostředky.
- 25 Výrok č. II se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první s.ř.s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.
- 26 Rozhodnutí o nepřiznání náhrady nákladů řízení osobám zúčastněným soud opřel o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V předmětné věci jim soud žádné povinnosti neuložil a důvody zvláštního zřetele hodných nebyly shledány.
- 27 Podle ust. § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Soud postupoval v souladu s tímto ustanovením a výrokem č. III rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000 Kč žalobkyni.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. dubna 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.